

РЕШЕНИЕ

№ 23474

гр. София, 08.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 78 състав, в
публично заседание на 24.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пенка Велинова

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **126** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Подадена е жалба от С. Б. К., с искане за отмяна на отказ за издаване на разрешение за съхранение, носене и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие (рег. № 227000-12801/20.09.2024 г.), издаден от Началника на ОЗ РУ - СДВР, потвърден с решение на Директора на СДВР (рег. № 513р-112551/05.11.2024 г.).

Отказът се оспорва като незаконосъобразен поради съществени нарушения на административно-производствените правила, противоречие с материално-правни разпоредби и несъответствие с целта на закона. Твърди се, че заявителят е представил всички изискуеми документи, съгласно чл. 83 от ЗОБВВПИ, няма неизпълнени указания или пропуски в документацията, а проверките на място не са установили нарушения. З., бивш служител на МВР, отговарял на условията по чл. 78, ал. 2 от ЗОБВВПИ – нямал дисциплинарно уволнение, имал чисто съдебно минало. Отказът бил немотивиран. Посоченото основание за отказа - чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ – липса на основателна причина за самоотбрана, се смята за формално и прикривало административен произвол. Упоменаването на неясни данни от 70-те/80-те години не било отразено в отказа. Решението за потвърждаване на отказа посочвало различно основание („придобиване чрез закупуване на оръжие“), което не било заявявано, създавайки неяснота за мотивите и обхвата на проверката. Предходни разрешения били издавани при идентични обстоятелства, което подкрепяло наличието на основателна причина за самоотбрана. Решаващият орган действал в условия на обвързана компетентност, а не на оперативна самостоятелност.

Иска се отмяна на отказа като незаконосъобразен.

В съдебно заседание, жалбоподателят чрез процесуалния си представител, поддържа жалбата, претендира разноски.

Ответникът – началник 03 РПУ- СДВР, не се представлява, не изразява становище. СГП не е встъпила в процеса.

Съдът обсъди възраженията на страните и доказателствата по делото и намери следното: Фактите не са спорни между страните и се установяват непротиворечиво от доказателствата по делото, а именно: З. С. Б. К. е подал молба за подновяване на разрешение за държане, носене и използване на пистолет „М.“ кал. 9X18 - №1367800-1146/14.08.2024г. до 03 РПУ-СДВР. Той е посочил, че е бивш служител на МВР и че му е нужно оръжието за лична защита (самоотбрана), като е представил като доказателство служебна бележка № 8121р-16175/13.08.2024г. Вписан е в категорията на хора, които по закон имат по-специален статус.

С писмо е изискано жалбоподателят да посочи основателна причина за издаване на разрешението. Жалбоподателят е депозирал писмен отговор, че е представил всички документи, пенсиониран служител на МВР е, получил е оръжието за самоотбрана и първоначално установената необходимост при издаване на разрешението и към момента не е отпаднала.

След като разгледал заявлението и приложените документи, органът – Началник 03 РУ - СДВР издава писмен отказ да му издаде разрешение. Причината, посочена в акта е, че няма доказателства за конкретна заплаха за неговия живот, здраве или имущество. В закона ясно било казано, че трябва да има основателна причина за носене и използване на оръжие, а в случая това не било доказано. К. предоставил документи, че е бивш служител на МВР, и заявил, че оръжието му е за самоотбрана. Но законът не давал автоматично право за разрешение за оръжие само защото е бивш служител, а изисквал да има конкретна причина, която да оправдава носенето и използването на оръжие(чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ). Въпреки това, органът му позволява да прехвърли собствеността на оръжието и боеприпасите на друго лице в срок от една година, ако той желае. Ако не го направил, оръжието щяло да бъде конфискувано от държавата.

Отказът за разрешение му е съобщен на 20.09.2024г. И той го обжалва в 14-дневен срок. По жалбата му е издадено оспореното решение 112-551/05.10.2024г., с което се потвърждава отказа по мотивите, изложени в него. В него органът се позовава на докладна записка 227000р-21785/02.09.2024г., като само посочва рег. №, без съдържанието ѝ. В тази докладна записка, приложена по делото, е записано, че жалбоподателят е осъждан за престъпление по чл. 131 от НК – телесна повреда през 1980г. на условно наказание – лишаване от свобода 1г. и 6 м. Тази информация за жалбоподателя се опровергава от приложената по делото електронна справка за съдимост, заявена служебно от Началник група при МВР за да послужи пред служба КОС, поради което съдът не приема удостовереното в докладната записка. За това обстоятелство се доверява на приложения официален документ – служебна електронна справка за съдимост.

По делото е приложено и удостоверение, видно от което срещу жалбоподателя няма обвинения и неприключили наказателни производства. Няма данни за връчване на решението на жалбоподателя. Въпреки дадените указания от съда органът не представи доказателства. Такива са представени от жалбоподателя и според тях решението е връчено на 09.12.2024. При липса на други доказателства, съдът приема копие на пощенския плик като доказателство за това обстоятелство.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена срещу подлежащ на съдебно обжалване акт, от адресат на акта в законния срок и е допустима. Разгледана по същество е основателна, по следните съображения:

Както отказът, така и решението са издадени в писмена форма от компетентни длъжностни лица. Началникът на 03 РУ- СДВР е оправомощен да се произнесе по заявлението на служител на МВР, съгласно чл. 78, ал. 2, вр. чл. 83, ал. 5 от ЗОБВВПИ, а издаденият отказ се обжалва по реда на АПК, съответно пред по-горестоящия орган – по административен ред, в случая пред Директора

на СДВР.

Спазена е писмената форма на издаване на акта. В акта са изложени мотивите на органа да откаже издаване на оръжие и правното основание – чл. 58, ал. 1, т. 10 от АПК. Следователно, той не е нищожен.

При издаване на акта са допуснати съществени процесуални нарушения, които са самостоятелно основание за отмяната му. В съдържанието му не са посочени конкретните обстоятелства, довели до издаване на отказа. От една страна е посочена докладна записка № 227000р-21785/02.09.2024г. без да се посочи съдържанието ѝ. В тази докладна записка, приложена по делото, е записано, че жалбоподателят е осъждан за престъпление по чл. 131 от НК – телесна повреда през 1980г. на условно наказание – лишаване от свобода 1г. и 6 м., но от съдържанието на решението не става ясно, дали органът базира отказа си на този документ. По принцип е допустимо в съдържанието на акта да се направи препращане към друг акт, без да се възпроизвежда съдържанието му, но за да може да се направи това, следва адресат и на двата на акта да е едно и също лице, което е получило и двата документа. В случая тези предпоставки не са налице. Касае се за докладна записка, която е вътрешно-ведомствен документ и не е съобщен на жалбоподателя. Той е само споменат в решението и изобщо не е посочен в отказа, от което следва, че съдържанието му е станало известно на жалбоподателя едва при оспорването пред съда, след запознаване с административната преписка. Т.е., съдържанието на този документ не е част от съдържанието на оспорените актове. Те се явяват необосновани.

На следващо място твърденията в този документ за предходна присъда на жалбоподател изцяло се опровергават от изготвената електронна служебна справка за съдимостта му. Т.е. този документ не може да се вземе предвид при решаване на делото, тъй като официалният документ за съдимостта на лицето опровергава фактите в него.

На следващо място, по преписката са налице писмени доказателства от представената служебна бележка по чл. 78, ал. 2, т. 1 ЗОБВВПИ, че жалбоподателят е бивш служител на МВР, че служебното му правоотношение е било прекратено по взаимно съгласие, т.е. той не е дисциплинарно уволнен. Налице са положителните основания на чл. 78, ал. 2 от закона за уважаване на искането и не е налице отрицателната предпоставки по ал. чл. 78, ал. 2, предл. Второ на ЗОБВВПИ за неиздаване на акта. За лицата, посочени в чл. 78, ал. 2 от ЗОБВВПИ – бивши служители на ДАСНС и МВР се прилагат и общите изисквания на чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ, но съдът взе предвид, че се касае не за издаване на изцяло ново разрешение, а за подновяване на вече издадено. При първоначалното му издаване са посочени основанията на които се иска разрешението, вкл. и причината за това и те са уважени. В случая, жалбоподателят е посочил, в допълнителното си заявление, че не са отпаднали основанията, които е посочил в искането си за издаване на разрешение, поради което твърденията на органа, че не е посочил основанията за искането си са недостоверни. Органът е бил длъжен да разгледа първоначално посочените основания, при заявлението на лицето, че не са отпаднали и да се произнесе по тях.

Законодателят е обособил специални хипотези, отнасящи се до настоящите и бившите служители на органите от системите на вътрешните работи и на националната сигурност. От самата същност на дейността, която осъществяват или са осъществявали в миналото, произтича заплахата за сигурността на тези лица. В ежедневието си те се сблъскват или са се сблъскали с лица от криминалния контингент и лица, които по един или друг начин засягат или се опитват да засегнат националната сигурност. Служителите и бившите служители на службите имат или са имали достъп до най-високите нива на класифицирана информация. Законът признава, че тези лица са застрашени в по-голяма степен от гражданите, които не са или не са били част от тези служби, както и отчита обучението и тестовете, които са преминали и създава облекчен ред за получаване

на разрешителни за оръжие. При заявен мотив самоотбрана, предвид длъжността, която са изпълнявали или изпълняват, следва да получат разрешение, ако не са настъпили обстоятелства, които да установяват, че не отговарят на изискванията да съхраняват и ползват оръжие.

От това следва, че актът е издаден в противоречие с материалния закон и целите на закона, което е основание за неговата отмяна, съгласно чл. 146, т. 4 и 5 от АПК.

С оглед всичко изложено, актовете са незаконосъобразни и следва да се отменят. Неоснователно е становището на ответната страна в писмена молба, че производството следва да се прекрати, тъй като жалбоподателят оспорвал отказа, а не решението. От съдържанието на жалбата е ясно, че оспорва и двата акта, а от съдържанието на закона – чл. 83, ал. 6 от АПК е ясно, че се обжалва първоначално издадения отказ. Именно за това като страна по делото е конституиран Началника на ОЗ РУ-СДВР.

Ето защо обжалвания отказ и решението, което го потвърждава следва да е отменят и преписката да се върне на органа за ново произнасяне, при спазване на указанията по тълкуване и прилагане на закона в настоящото решение.

При този изход на делото право на разноски има жалбоподателя, съгласно чл. 143 от АПК , в размера за който по делото са налице писмени доказателства – 10лв. Държавна такса и 500лв. адвокатски хонорар.

Предвид изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на С. Б. К., ЕГН [ЕГН], Отказ за издаване на разрешение за съхранение, носене и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие рег. № 227000-12801/20.09.2024 г., издаден от Началника на ОЗ РУ – СДВР и решение на Директора на СДВР рег. № 513р-112551/05.11.2024 г., с което е потвърден.

ВРЪЩА ПРЕПИСКАТА на Началника на ОЗ РУ – СДВР за ново произнасяне при спазване на указанията по тълкуване и прилагане на закона в настоящото решение.

ОСЪЖДА ОЗ РУ-СДВР да заплати на С. Б. К., ЕГН [ЕГН], разноски в размер на 510лв.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му пред ВАС.

Съдия: